

## SESSIÓ 1 - GENER: L'AMOR CONCEPTE L'AMOR SOSPIR

Poetes:

Mireia Vidal-Conte  
Josep Vicenç Foix  
Ausiàs March  
Alejandra Pizarnik

### Mireia Vidal-Conte: l'amor-concepte-paraula

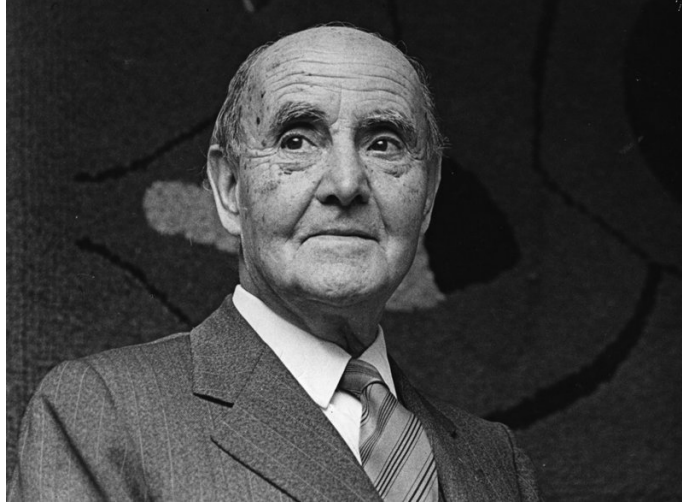


IX

dius amor  
com pàtria  
llibertat o fe  
andanes que es tenen  
només pel gest  
de voler-les

(Dins *Ouse*, Labreu edicions, 2016)

## Josep Vicenç Foix: L'amor-sospir-matèria



Amb sacs balders hem enfosquit el pati que el vell de can Cuiàs anomena, no sé per què, la claustra. Hi hem posat, dretes a tall de columnes, barres de glaç per on hem vagat hores i hores, i callats, vestits amb les túniques dels Portants del Sant Crist. De cop hem sentit la veu d'una noia que deia: —*L'etern és pertot, i ara; lleveu-vos els guants i davalleu als torrents.* He saltat, sol, per la paret de darrere i, fondals enllà, he corregut fins ala Prats on homes antics embalen motors amb destinació anònima. He dit, amb veu baixa, el teu nom, oh Elvira!, i, vorejant els marges de la sèquia, he calcigat panotxes.

(Dins "*Diari 1918*", Edicions 62, 2012)

## Ausiàs March: l'amor-sospir-paraula



AIXÍ COM CELL QUI ES VEU PROP DE LA MORT,...

Així com cell qui es veu prop de la mort,  
corrent mal temps, perillant en la mar,  
e veu lo lloc on se pot restaurar  
e no hi ateny per sa malvada sort,  
ne pren a me, qui vaig afanys passant  
e veig a vós, bastant mos mals delir:  
desesperat de mos desigs complir,  
iré pel món vostre ergull recitant.

(Dins *Poesia*, Edicions 62, Col·lecció MOLC, 1979)

## Alejandra Pizarnik: l'amor-concepte-persona



### DÉDALUS JOYCE

Hombre funesto de claves nocturnas y cuerpo desnudo junto al río profundo de brillantes escupidas. Hombre de ojos anti-miopes exploradores de infinidad. Hombre de rostro en sombra y cuerpo genio abstracto. Hombre sin miedo de pluma en mano ni de ojos en ser ni sonrisa suprema. Hombre dios llegaste solo de infinitudes asombrofantasmales ornado de lágrimas de superioridad vergonzante. Hombre destructor de tabúes y cielos estrellados. Hombre de los frágiles vestidos que caen dejando hermanos desnudos. Hombre sin alimento para otorgar a los que buscan. Hombre de altos mares de surcos desolados. Hombre-barco blanco. Hombre que arrancaste el vómito para sepultar el mito. Hombre de tiempo y espacio que arrastran cuerdas locuras. Hombre superhombre, frialdad y tibieza en conjunción. Hombre.

(Dins *Poesía Completa*, Lumen, 2014)